

Nr 99.

Av herr **Olsson** i Stockholm **m. fl.**, om upphävande av lagarna om kollektivavtal och om arbetsdomstol.

Då lagarna om kollektivavtal och om arbetsdomstol antogos, skedde detta emot hela den svenska arbetarklassens uttryckliga protester. Arbetarna gävo vid det tillfället det enhälliga löftet, att detta skulle bliva en stridsfråga tills dessa mot arbetarna riktade klasslagar åter avskaffats. Då dessa lagförslag förelågo till behandling i riksdagen, uttalade också Landsorganisationens representantskap den 25 april 1928 som sin mening bland annat följande: »Då de på riksdagens bord vilande förslagen till lag om kollektivavtal och till lag om arbetsdomstol icke äro önskvärda eller av behovet påkallade och då deras karaktär av undantagslagar måste göra dem förhatliga, finner Landsorganisationens representantskap, att lagförslagen böra på det bestämdaste bekämpas.»

De erfarenheter, som vunnits sedan lagarnas tillkomst, ha bekräftat deras klasskaraktär, riktad mot arbetarklassen, som genom denna lagstiftning klavbindes i kampen för sina intressen, under det att arbetsköparna ha i sin hand medel och möjlighet att under hela avtalstiden föra strid mot arbetarna utan att deras stridsåtgärder falla under tvångslagens straffbestämmelser.

Att arbetsköparna äro förtjusta över resultatet av denna tvångslagstiftnings verkningar är ju tydligt, och detta framgår klart av det uttalande, som Svenska arbetsgivareföreningens ordförande gjorde efter arbetsdomstolens första verksamhetsår. Han gjorde då i »*Industria*» bland annat följande uttalande: »Det är naturligt, att det var med glädje jag hälsade den nya svenska lagstiftningens genomförande, vilket skedde vid 1928 års riksdag genom en enig samverkan av alla borgerliga partier under ledning av den dåvarande frisinnade regeringen. Den tillfredsställelse, varmed detta riksdagens beslut hälsades inom alla borgerliga läger i hela landet, har genom domstolens arbete under dess första verksamhetsår icke minskats.»

På arbetsköparsidan känner man nog fortfarande samma tillfredsställelse med arbetsdomstolens »arbete». Arbetarklassen har för sin del icke fått anledning att ändra uppfattning om hela denna lagstiftning. Den är förhatlig och riktar sin udd direkt mot de fackligt organiserade arbetarna.

På grund av förlegade avtalsparagrafer har arbetsdomstolen i många fall kunnat avkunna hårda domar mot arbetarna och deras organisationer. Vidare har lagstiftningen otillbörligt nnyttjats av företagarna genom den bekanta paragraf 23. I stället för ett rättstillstånd på arbetsplatserna ha arbetarna genom denna lagstiftning blivit rättslösa.

Det framgår klart, att denna lagstiftning ger arbetsköparna och med dem

solidariska myndigheter stora möjligheter till trakasserier och straffåtgärder av olika slag mot arbetarna och deras organisationer. Detta har också från början varit avsikten med denna lag.

I överensstämmelse med arbetarklassens från början intagna ställning mot hela denna lagstiftning hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att lagen om kollektivavtal och lagen om arbetsdomstol omedelbart upphävas.

Stockholm den 16 januari 1936.

Arv. Olsson.

K. Kilbom.

Albin Ström.

Vikt. Herou.

Torsten Henrikson.

Verner Karlsson.

Nils Flyg.

Aug. Spångberg.
